

Straňte se farizejů!

Nositelé kříže Grálu, straňte se farizejů, kteří se vám nyní budou chtít přibližovat; neboť se jim ze Slova nedostane žádné pomoci!

Výraz farizej se stal pojmem, který v sobě nenese nic dobrého, nýbrž představuje souhrn duchovní pýchy, pokrytectví, vychytralosti a tu a tam také záludnosti. Lidi, kteří tohoto označení zasluhují, najdete dnes všude, ve všech zemích a ve všech kruzích. Nemá to co dělat s rasou ani národem a je to nyní mnohem více rozšířenější než dříve. Každé povolání má své farizeje. Avšak nejvíc se jich ještě nalézá tam, kde také byli již dříve v každé době ve velkém počtu: mezi služebníky a představiteli chrámů a církví.

A zvláštní věc: Kde se také stalo, že nějaký posel Světla měl hlásat Pravdu podle vůle Boží, byl napadán, špiněn, očerňován a pronásledován v první řadě představiteli a služebníky právě vládnoucího pojetí Boha, kteří předstírali službu Bohu, a od takových lidí, kteří zcela troufale chtěli být představiteli Boží vůle.

Tak tomu bylo od nepaměti, od nejprostších kouzelníků a čarodějů až k nejvyšším kněžím. Všichni, bez výjimky, se vždy cítili Pravdou ohroženi a skrytě proto podbívali nebo otevřeně štváli proti každému člověku, který byl Bohem určen, obdařen nebo poslán, aby přinesl Světlo těmto pozemským lidem.

Proti nezvratnosti této skutečnosti nepomůže žádné

zapírání, žádné překrucování, žádné okrašlování; neboť **o tom svědčí světové dějiny!** Jasně a zřetelně, nesmazatelně svědčí o tom, že to nebylo nikdy jiné a ani v jediném z mnoha případů nebylo výjimky. Vždy, ale vždy byli právě kněží nejvýslovnějšími odpůrci Světla, a tím nepřáteli Boha, Jehož vůle nechtěli dbát, proti ní naopak bojovali a své vlastní chtění stavěli jí na odpor.

Co je pak platné, když někdy **později** došli k poznání, často teprve tehdy, když už bylo pro mnohé příliš pozdě.

To naopak svědčí jen o tom, že právě kněží nebyli nikdy schopni poznat Pravdu a Světlo v pravý čas.

Poznání bylo vždy jen u nemnohých z lidu, avšak ne u kněží nebo těch, kteří se chtěním poznávat Boha zabývali čistě pracovně.

A těchto několik z lidu drželo se toho tak pevně, že později pak i kněží považovali za chytřejší jít podle **jejich** způsobu, aby neztratili převahu. Služebníci a představitelé některého z pojetí Boha nikdy nepřijali Boží posly dobrovolně a radostně. Příznačné je, že z jejich řad nemohli přijít ani tito, ani Syn Boží! A kupodivu žádný člověk nepřemýšlí o tom, že Bůh sám v tom vždy vynesl svůj **rozsudek** a projevil tím **zřetelně** svou vůli.

Zkušenosti mnoha tisíců let stále znovu opět potvrzují, že kněží nikdy nebyli schopni rozpoznat Boží Pravdu, nýbrž se ve své domýšlivosti stále před ní uzavírali, mnohdy také ze strachu nebo líné pohodlnosti. Vždy to také stále znovu nově dokazovali, protože s **každým** Božím poslem **vždy** bojovali těmi nejspínavějšími prostředky, jakých je člověk vůbec schopen použít. O tom nedá se vůbec vést spor; neboť minulost sama

poskytuje nezvratný důkaz!

Prostředky všeho druhu, dokonce i u Syna Božího. Nebyla to také žádná láska k lidem, která hnala kněze k tomu, nýbrž konkurenční závist! Pravda je **rušila**, protože ještě nikdy věrně neučili Pravdu, kterou sami neznali.

A aby přiznali, že mnohé ani nevěděli, a proto v mnoha věcech rozšiřovali falešné názory, k tomu byli lidsky příliš slabí a také neschopní při svých starostech, aby tím jejich vážnost nezačala kolísat.

Ponořte se někdy opravdu zkoumavě do světových dějin a shledáte, že to nikdy nebylo jiné. Avšak ještě žádný člověk z toho nechtěl vytěžit poučení. Nikdo nepřipustí, aby to posloužilo k varování, protože stále stejná věc ukazuje se vždy v nové formě, takže člověk se opět z pohodlnosti domnívá, že právě za **jeho** doby je to přece jiné. Avšak jak tomu bylo, tak je tomu ještě dnes. Přítomnost nesvědčí o **žádném rozdílu** s minulostí. Nezměnilo se v tom vůbec nic, nýbrž se to nanejvýš ještě zostrilo!

Jděte a ptejte se vážných lidí, kteří slouží církvi, a přesto mají ještě odvalu k otevřenému přiznání nejniternějších pohnutek, kteří se nebojí být poctiví vůči sobě ..., oni všichni vám musí přiznat, že církev také ještě dnes bude chtít znemožnit každého člověka a štvát proti tomu, kdo může přivést strnulá dogmata, která podepírají církev, do nebezpečí kolísání! I kdyby Ježíš Kristus nyní kráčel jako tehdy mezi nimi nečekaně ještě jednou, jako pozemský člověk stejného vzhledu! Pokud by neuznal, že ve svém způsobu mají jedině správný názor, nakládaly by s ním beze všeho **jako s nepřítelem** a vůbec by neotálely ho opět obvinít z rouhání se Bohu! Poházely by ho špínou a při tom

by nechyběly ani ošklivé pomluvy.

Je tomu tak a nijak jinak! Důvodem tohoto falešného konání není však touha uctívat Boha, Všemohoucího, nýbrž boj o vliv na lidi, pozemskou moc a pozemský chléb! –

Vy lidé však nevyvodíte z těchto mnohých skutečností, které jsou přece tak snadno zřejmé již skrze spory všech církví mezi sebou, vůbec žádné užitečné závěry pro sebe samé a pro své snažení. Povrchně se s tím spokojujete.

Jen se nedomnívejte, že i Bůh ve svých svatých zákonech to kvůli vám nechá být v klidu! Budete nečekaně a drsně probuzeni z této nezodpovědné lenosti. –

Druhým kruhem nepřátel Pravdy jsou duchovně pyšní mezi těmi, kteří nepatří ke kastě kněží.

Jsou z nějakého důvodu samolibí. Zde snad člověk podle svého druhu zažil vnitřní prožití, lhostejno, co k tomu bylo podnětem. Nemusí to vždy být utrpení. Mnohdy to je také radost, nějaký obraz, svátek, zkrátka podnětů k tomu je mnoho.

Na toto jediné, co ho mohlo takto pohnout, se potom upne, netuše, že tento prožitek povstal velmi pravděpodobně z něj samotného, a proto nebyl vůbec žádným skutečným prožitím. Snaží se pak rychle pozvednout se nad své bližní se sebeuklidněním: „Měl jsem své prožití a vím, že stojím v pravém poznání Boha!“

Ubohý člověk. Prožití lidského ducha musí být přece tisícerá, jakmile chce skutečně zrát k vyššímu poznání! A takový duchovní lenoch, sám sebe si vysoce cenící pozemský lidský duch

drží tento svůj **jediný** prožitek pevně v sobě jako ve schránce a nesnaží se od něj již více odejít, protože se domnívá, že se tím již **všechno** událo a on pro svůj život vykonal již dost. Pošetilci, kteří takto jednají, přijdou nyní ke strašlivému procitnutí; neboť musí spatřit, že v tom spali.

Je ostatně správné, když má člověk v sobě prožitek, avšak tím toho ještě není dost vykonáno. Nesmí při tom zůstat stát, nýbrž musí kráčet dál, neochvějně, musí zůstat čilý v duchu. Pak by na této cestě již brzy poznal, že jeho prožití bylo jen přechodem, aby se probudil ke skutečnému poznání.

Avšak takto přichází v něm k rozkvětu duchovní pýcha, ve které se domnívá být něčím více, než jsou jiní, kteří nejdou po jeho cestě a jsou jiné víry. **Tato** nafoukanost ho povalí a nedovolí mu obstát v soudu.

Dál, stále **dál** musí člověk na své cestě skrze stvoření, vždy dál také v poznání všeho toho, co se ve stvoření nachází. Nesmí se nikdy cítit jako v dobrém úkrytu a slunit se v **jednom** prožitku, který ho kdysi potkal. Dál, jen dál kupředu, se vši silou. Zůstat stát znamená opozdit se. A tomu, kdo se opozdí, hrozí nebezpečí. Ve vzestupu však leží nebezpečí vždy **za** každým lidským duchem, nikdy **před** ním, toho ať si je každý vědom.

Proto nechte v klidu stát **ty** lidi, kteří se takto sebevědomě snaží o sobě **mluvit**. Jsou nehodni svatého Slova! Pohleďte na jejich **jednání**, jejich bytost, a rychle poznáte, na čem s nimi jste. Jsou to mnozí a mnozí, kteří patří k tomuto kruhu. Jsou to hluché plody, které musí být odvrženy; neboť již více nepřijímají, protože se ve své domýšlivosti domnívají všechno již mít. —

Třetím velikým kruhem nezpůsobilých jsou fantastové a blouznivci, kteří jsou snadno vznětliví pro nové a všemu skutečně dobrému škodí. Chtějí vždy ihned dobýt svět, avšak zhrouť se rychle v sobě, když jde o to, aby ukázali sílu ve **vytrvalosti** nezlomně pracovat **na sobě samých**.

Hodili by se snad za útočníky, pokud by odpor netrval příliš dlouho a kdyby šlo o to, aby se vrhli na spolubližní, chtějíce poučovat, aniž by sami pro sebe již měli dostatečně pevný základ. Ohňostroj, který rychle vzplane a brzy pohasne. Patří k povrchním, kteří nemají příliš velkou hodnotu.

K tomuto kruhu připojuje se pak ještě jeden, který obsahuje **takové** lidi, kteří si nemohou odpustit, aby k tomu, co jim bylo dáno, nenavazovali vlastní myšlenky, aby s jednou kapkou Pravdy, k jejímž přijetí se jim dostalo příležitosti, **sami** nějak při jejím šíření nedosahovali nějakého lesku! Nemohou zanechat toho, aby nevetkávali do přečteného nebo slyšeného vlastní názory a všechno dále nerozřádali tak, jak to vyvstává v jejich fantazii.

Těchto lidí není naštěstí mnoho, avšak jsou o to nebezpečnější, protože z jediného zrnka Pravdy tvoří a šíří bludné učení. Nejsou tím velmi škodliví jen sami sobě, nýbrž i mnohým bližním, měnící se formou jejich působení. Vezměme k tomu malý příklad, který každý zná. Fantastické romány a novely. Co se zde všechno rouhavě napáchá na základě zdánlivě pravdivých zrněk, nebo lépe vyjádřeno co si tím sám dovolí tak mnohý fantazii zatížený člověk!

Nelze vždy přijmout za důvod, že si tím pisatel chce jen vydělat peníze, když vychází vstříc chorobně podrážděné fantazii svých spolulidí a nabízí jim neuvěřitelné příběhy, ve kterých

mohou s mrazením hýřit. Důvod k tomu spočívá ve většině případů hlouběji. Takoví lidé se chtějí svými pracemi a výjevy hlavně blýsknout. Chtějí svého ducha nechat zazářit nad ostatními, hodlají tím podat výhledy pro bádání a podněty k význačnému konání.

Avšak jaké nesmysly tím tak často vychází na světlo! Pozorujme jen jednu nějakou z fantastických povídek, která byla napsána a vytištěna o martánech! Každý řádek v ní ukazuje nepochopení Božích zákonů ve stvoření. A konec konců musíme přece počítat Mars jako všechno ostatní ke **stvoření**.

Jsou tu popisováni tvorové, kteří pochází ze skutečně **choré** fantazie, kořenící v myšlenkách, že lidé tam musí být utvoření zcela jinak než zde na zemi, protože Mars je přece **jiná** planeta.

Ujasnění o tom přijde během doby tisícileté říše skrze poznání Božích zákonů. Tato znalost zákonů otevře pak učencům a technikům zcela nové rozhledy s přesnými základy, a tím to přinese také ve všech oblastech zcela jiné pokroky a úspěchy. To všechno je vyhrazeno tisícileté říši!

Často jsem již říkal, že není vůbec žádný důvod myslet si něco jiného ve stvoření proto, že se to nalézá vzdáleno od země nebo že to nelze pozorovat hrubohmotným zrakem. Stvoření povstalo z **jednotného** zákona, je rovněž jednotné ve svém vývoji a bude také rovněž jednotně udržováno. Je tedy falešné nechávat v tom chorobně vydrážděné fantazii volný průchod nebo ji také jen brát do úvahy.

Každý **člověk** pozdějšího stvoření je obrazem

prastvořených věrných obrazů Božích. V celém stvoření nesou proto lidé jen jednu jim jako lidem určenou formu, více nebo méně zušlechtěnou. Avšak formu lze vždy samu o sobě poznat, a nemůže mít snad tři nohy nebo třeba jen jedno oko uprostřed hlavy, leda že by se jednalo o tu a tam ojediněle se vyskytující deformaci. V tom však nespočívá nic základního.

Co však **neneše** základní lidskou formu, nelze také nazývat žádným člověkem. Duchovní zárodek není například ve svých jednotlivých stupních ještě žádným člověkem, avšak neměl by navzdory tomu tak odlišné formy, jaké jsou líčeny škodlivými fantasty.

Ve střední a jemné hrubohmotnosti temnějších a temných úrovní lze nalézt fantastické formy s lidskými tvářemi, podobné zvířatům, které vždy odpovídají způsobům, v jakých lidský duch na zemi myslel a jednal, avšak tyto formy jsou zplozeny zpravidla jen lidským **myšlením**. Nesou občas tvář **toho** člověka, který je zplodil, protože pochází od něj jako děti jeho myšlenek.

A když se člověk sám stal **takovým**, tím, že se v nenávisti nebo závisti a dalších špatných vášních doslova vybíjí, tak se mu stane, že se mimo pozemskou tíži kolem jeho ducha takovéto tělo formuje. Tím přichází však pak také o každé právo být člověkem, čímž také nesmí ani nemůže mít již více žádnou podobnost s formou napodobeniny věrných obrazů Božích. Není pak ve skutečnosti také více člověkem, nýbrž klesl k něčemu, co není pozemským lidem ještě známo, a proto to také jimi ještě nemohlo být označeno jménem. —

Avšak falešné výplody blouznivých lidí se brzy nebudou již více rozšiřovat, protože je blízko doba, ve které vědění o Božích

zákonech ve stvoření pokročí tak daleko, že takové nepravdivé věci samy od sebe zmizí. Lidé budou se pak smát, když se ohlédnou zpět na dnešní dobu, která dává v tak mnohém zřetelně poznat svou nevědomost. —

Když tyto čtyři uvedené kruhy budou při nadcházejícím velkém třídění vyřazeny, a ony z největší části vyřazeny **budou**, protože takovým lidem nelze pomoci, **pak** budou to mít ti, co zůstanou, mnohem snazší; neboť s těmito lidmi odpadne mnoho překážejícího, kalného a matoucího. Teprve pak budou moci také vážně hledající skutečně volně vydechnout. —

Vy však, kteří víte o Pravdě, straňte se všech těch, kteří jsou nepřáteli Pravdy; neboť všichni, kteří někdy bojovali proti Božím poslům, pronásledovali je a ukazovali se tím jako nepřátele toho, co je posláno od Boha, jsou nyní v této době zde na zemi pro velké zúčtování, kterého se jim nyní musí za to dostat!

Většina z nich se nezměnila, nýbrž jsou ještě dnes takoví, jakými byli kdysi. Odvráťte se od nich; neboť kdo se v tomto nezměnil ani se změnit nechce, tomu také nemá být pomozeno, aby plně vychutnal svou falešnou cestu jakožto hříšník, který jednal proti duchu v sobeckém nebo zlém chtění!

Vzdáleno má mu zůstat svaté Slovo, aby je ještě jednou nepošpinil. Tím zůstane mu také vzdálena možnost záchrany, již není hoden, kterou ztratil již dávno.

Odmítněte nyní lidi takového druhu a více se již nesnažte poučovat je v lásce nebo soucitu, abyste se vy sami mohli osvobodit! Je to jen plýtvání časem, zabývat se jimi, a vy nemáte již více promarnit ani jedinou hodinu.